

Iluzia unei insule

Adrian Păunescu

Diseară-i plecarea în insula mea
trăsura de nuc te așteaptă la scară,
ia-ți haine mai groase și nu-ntârzia
căci câini-polițiști s-ar putea să apară.

Nu-ți face probleme, birjarul e mort
și caii sunt morți și trăsura e moartă,
fugim fără martori în nu știu ce port,
în insula mea la cinci capete spartă.

Acolo, vom crește copii monstruoși,
lachei de metal și de mazăgă vor râde,
cu vești ne-or ticsi de la moși și strămoși,
tic-tac telegraful, cadavrelor ude.

Vom trage trei filme color, de deochi,
și le vom trimite în lume de-a rândul,
ca-n sticle băgându-le în câte un ochi,
al patrulea ochi pentru casă păstrându-l.

Și ziua întreagă, noi goi, fără tiv,
pe sănii de foc vom zbura într-o vale,
iar eu, gospodarul, voiesc să cultiv
grâu dulce și leneș, pe coapsele tale.

Te-aștept deocamdată. E mijlocul verii,
e mijlocul iernii, ciudată poveste;
iar când vei urca e-n zadar să te sperii
trăsura ca moartea părându-ți că este.

E numai iluzie, dincolo-s eu,
te-aștept cu făclii, patru mii șase sute,
zadarnic te sperii că ninge mereu,
că străjile drumului fumegă mute.

Hai vino și urcă și spune ceva
birjarul e mort, are sânge de cârjă
te-aștept fără martori în insula mea,
port haine de nuc, sunt aproape o birjă.

Iar dacă nu-mi vezi fața ce mi-am găsit-o,
să știi că, în insula mea, totuși sunt,
eu, movila celui mai proaspăt mormânt,

POEZII ONLINE

întinde piciorul și calcă, iubito!

Și asta e totul. Plecarea-i diseară
Fantoma trăsurii așteaptă la scară.